

LELKIPÁSZTORI LEVÉL

2011 KARÁCSONY

Karácsonyi készülődés

Az Egyház karácsony szent ünnepén, mikor tetőfokára hág az ünnepi hangulat, mikor mindenki elérzékenyedik, arra irányítja figyelmünket, hogy a karácsony mértéktelen ajándékozónében gondoljunk bele abba, hogy ki ez a gyermek, s hogyan került közénk.

Mert annyi kisgyermeket láttunk már, s az első karácsony oly messze van már tőlünk időben, hogy megszoktuk: ugyanolyan, mint a többi. De ezt gyermeket nem lehet megszokni. Meg kell döbbeni azon, hogy ki ez a gyermek. Mert ez a gyermek keresztény hitünk szerint az Isten Fia, a megtestesült Isten. „És az Ige testté lett és közöttünk lakott.” Jézus szü-

letésének évfordulójára készülve egy új módon kell felfedeznünk, hogy Jézus egyre teljesebben szeretne élni ma is bennünk és köztünk. Hogyan tud megszületni bennünk Jézus? Ha törekszünk figyelni jelenlétére: s az ő szemével látni, az ő szavával szólni, az ő Lelkével gondolkozni, az ő szeretetével szeretni. A következő ima segítsen őt megszólítani.

„Te, a Szeretet Isten, az igazság és az igazságosság Istene, megtartod, amit ígértél. „Tieid” egykor nem fogadtak be. Szeretnénk kárpótolni ezért: befogadunk, magunk között tartunk, nem létezőnk többé, hogy te élhess. Ámen
Áldott ünnepeket: /Tibor atya/

Karácsonyi gondolat

„Több, mint ismétlődő isteni születésnap, Több, mint csillogó ajándékok halmaza, Több, mint szeretetszámlák pazar kiegyenlítése, Több, mint ínycsokor ünnepi asztala. Ez maga a csendben születő Isten, A Szeretet teremtő jelenléte: Jézus Krisztus.” /Simon András/

TARTALOM

***Böjte Csaba karácsonyi gondolatai**

***Valóságos álmaink :**

Beszélgés Beer Miklós püspök atyával

***Szolidaritás éjszakája**

*** Adventi készülődés:**

Beszélgés Kruchió Lászlóval

***Hálaadás a 2011. évről**

Böjte Csaba karácsonyi gondolatai

Ha a megváltást EU-s projektből finanszírozták volna, milyen komplikált lett volna! Az egyszerű életről, a mindennapos, csendes názareti létről szeretnék beszélni. Ha a megváltást EU-s projektből finanszírozták volna, milyen komplikált lett volna!

Mikor elterjedt a mennyországban a hír, hogy Jézus Krisztus, a második isteni személy a földre jön, gondolom, az angyalok elkezdtek nyüzsögni, hogy vajon hogyan lesz, mint lesz.

Döbbenetes, hogy Isten kisbabaként egy istállóban születik meg. Gyakorlatilag semmilyen forrásfelhasználás nélkül, zöldmezős beruházás, önköltség nélkül. Megszületett az Isten közénk.

Szeretem csodálni ezt az isteni egyszerűséget. Tudjuk, hogy menekülniük kellett Egyiptomba. Nincs a megtestesülés évekre előre pontosan megírt forgatókönyve évekre a Szűzanyának és Szent Józsefnek átadva. Isten csak úgy spontán odaszól, hogy menekülni kell Egyiptomba: nincs hiszti, nincs kiakadás. A Szent Család útra kel, mert ez az, amit éppen tenni kell.

A szülőföld iránti szeretetet is meg lehet tanulni a Szent Családtól, mert Egyiptomban a Szűzanya gondolkoz-

hatott volna úgy is, hogy Alexandriában vannak a legjobb iskolák, a Megváltónak mégiscsak jó lenne, ha jó képzést kapna. Józsefnek amúgy is sikerült már egy kis egzisztenciát teremtenie, egyre több a megrendelés, ezért nem lenne jó visszamenni a poros sárfészekbe, Názáretbe. Jól ellesznek a nagyvárosban. Milyen szép, hogy a Szent Család hazamegy!

Szeretem elképzelni, hogy a Világmindenség Ura odaáll az édesanyja elé, és azt mondja: "Anyu, kiengedsz a fiúkkal egyet focizni?" Amikor először elgondolkoztam ezen, egészen mellbevert, hogy a Világmindenség Ura eljött azért, hogy "ipiapacs, ki vagy ütve!" játékot játsszon, hogy kergetőzzön az emberek fiaival. És így van. Mielőtt Jézus egyetlen csodát tett volna, egyetlen nagy beszédet tartott volna, játszott az emberek fiaival. Olyan jó elképzelni, hogy szalad a kis Jézus elől, utána a többi gyerek:"

De nem ez a lényeg, hanem az, hogy lélekben mi is próbáljunk odaülni a Szent Család mellé az asztalkához. Egy durva faragott asztal, mely Szent József keze munkáját dicséri. Az asztalon néhány agyagtányér, párolog benne a lencsefőzelék, megfogják egymás kezét, hálát adnak a Mindenhatónak a mindennapiért. Neki-ülnek szerényen elkölteni a vacsorát.

Milyen egyszerű! Ott nincs se mobiltelefon, se tévé, se légkondicionáló. Én mégis úgy gondolom, hogy ezek az emberek végtelenül boldogok voltak ott. Jó volt nekik együtt lenni.

KARÁCSONYI GONDOLATOK

Szeretem elképzelni, hogy Jézus egy kicsit nőtt, és az apukájával együtt dolgozik, fűrészelnék. A fűrész egyik végét fogja az Isten, a másikat az ember. Talán bölcsőt készítenek vagy asztalt, vagy talán koporsót, nem tudom.

Olyan jó látni azt, hogy Isten együtt dolgozik az emberrel! Egy család.

Ha belegondolunk, Jézus Krisztus a hagyomány szerint harminc évig ezt a názáreti csendes életet élte. Abban az időben 28-29 év volt az átlagéletkor. Nagyon fiatalon haltak meg az emberek. Tehát Jézus egy egész emberöltőt egyszerű emberként élt le.

Nem csinált semmi rendkívülit. A szentírás szerint az emberek azt mondják: "Nemde ez Mária és József fia, hát nem itt éltek közöttünk a rokonaikkal?" Tehát ha Jézus valami rendkívüli dolgot tett volna mint kisgyerek vagy fiatal, akkor egész biztosan mondták volna, hogy "Ez már gyerekkorában is annyi furcsaságot beszélt, nem is csoda, hogy most ide jutott."

De azt mondják, hogy Jézus olyan volt, mint mi, mint a többiek, élte a hétköznapi életet, és most hirtelen elkezd csodákat tenni.

Olyan érdekes, hogy a gonosz lélek felviszi Jézust egy templom tetejére és mondja: "Dobd le magad, az angyalok úgyis a tenyerükön hordoznak. Jézus azt mondja: "Távozz tőlem, sátán!" Tehát a feltűnő, a fényes, a csillogó dolgokat, a "tűzijátékokat" kerüli. Nem hiányzik neki, hogy ilyen extra

dolgokkal szórakoztassa a közönséget. A hétköznapi emberek életét éli.

Jó elképzelni a huszonéves Jézust, ahogy a názáreti barátaival munka után leülnek és beszélgetnek: meghallgatja az emberek gondját-baját, figyel. Nem kapkodja el a választ, még nem érkezett el az ő órája. Milyen jó lenne, ha meglenne bennünk ez a végtelen türelem! Názáreti csendes élet. Megvan-e a szívünkben a vágy ezek iránt a dolgok iránt? Az ember sokszor nézi a televíziót és egyébről se szól, mint gazdasági válságról, hogy milyen nagy a probléma, nincsen pénz, hogy így, hogy úgy, hogy amúgy.

Erről eszembe jut egy vicc: A székely bácsi hazafelé menet a sötétben nekimegy a villanypóznának és elkezd körbetapogatni. Megy körbe az oszlop körül, és egyszer csak felsikolt: "Jaj, istenem, be vagyok falazva!" Kicsit ilyen ez a gazdasági válság: tényleg van egy akadály, de azon kívül még annyi irányba mehetünk, annyi szép dolog van körülöttünk, amit a Jóisten felkínál! Milyen szép és csodálatos a családi élet! Milyen jó élni itt, Magyarországon a názáreti csendes életet! A Szűzanya és Szent József által kitaposott út mindannyiunk előtt nyitva áll. Hiszem, hogy azt, ami az embert igazán emberré teszi, a gazdasági válság igazán nem érinti. Az, hogy leüljél a feleségeddel és elbeszélgetszél, elsétáljál valamerre, azt a gazdasági válság nem érinti. Ahhoz nem kell EU-s finanszírozás. Az, hogy a szomszédból a barátaidat

KARÁCSONYI GONDOLATOK

áthívd, és egy pohár sör mellett egyet römizzetek, kártyázzatok, egy jót beszélgetsetek, ahhoz sem kell nagy befektetés. Ahogy ahhoz sem, hogy a gyermekedet kézen fogd, és elmenj vele virágot szedni, és madárfüttyöt hallgatni az erdőbe.

Pár gondolat még a gyereknevelésről: milyen szép, hogy amikor a kis Jézus elveszik, nem esik Mária Józsefnek, "Milyen férfi vagy te, a teremtés nagy koronája, így lehet rád bízni a gyermeket!". És ugyanígy József sem kezdi el, hogy "Mit tudom én, mit kokettáltál a Szentlélekkel vagy kivel, halvány gőzöm sincs, honnan az a gyerek, fűjd fel, én elmentem!" Milyen jó, hogy ők nem így civakodnak! Megfogják egymás kezét, baj van, gond van, meg kell oldani. Összetartanak. Együtt indulnak el megkeresni a kis Jézust. Képzeljük csak el, hogy eltelt egy nap, és nincs meg a kis Jézus. Összebújnak egy fa alatt (akkor nem voltak motelek), imádkoznak. Másnap folytatják a keresést, és harmadnap sem adják fel, nem mondják azt: "Isten adta, Isten elvette, legyen áldott az Úr neve!" Nincs bennük fatalizmus, hogy ha az Úr akarja, akkor megkerül, ha nem, akkor nem. Keresik a maguk kis egyszerű eszközeivel, hisz nem volt hangosbemondó, rendőrség. Keresik az Istent a földön. Milyen szép, amikor megtalálják! A végtelen alázat, amivel köszöntik: "Nézd, atyád és én aggódva kerestünk, miért tetted ezt velünk?" A család békéje újból helyreáll. Azt írja a Szentírás, hogy hazamentek, és Jézus

növekedett bölcsességben és kedvességben, a szülei és mindannyiunk öröme. Én azt gondolom, hogy még a názáreti csendes életbe is belefér néhány ilyen jeruzsálemi kiruccanás, aggodalom, nehézség, válság... Milyen szép, hogy nem egymásnak esnek ezek az emberek, hanem együtt oldják meg a feladatokat, gondjaikat és bajaikat!

Nagy-nagy szeretettel és örömmel állítom mindannyiunk számára példaképül ezt a názáreti csöndes életet.

A kétezer év alatt nem került szebb eszme, szebb kihívás élő ember elé, mint a család.

Ezt az életformát maga Jézus Krisztus szentelte meg. Adja az Isten, hogy ezen az úton járva a kárpát-medencei magyar családok önmagukra találjanak! Ne olyan helyen keressék a boldogságot, ahol nincs, a kút mellett ne haljanak szomjan! Merjenek meríteni ebből az ajándékból! Merjétek szeretni egymást, merjétek megfogni a férjetek/feleségetek kezét, merjétek

átölelni a gyermekeiteket, merjétek játszani, merjétek kirándulni, beszélgetni! Merjétek örvendeni annak,

ADVENTI KÉSZÜLŐDÉS

hogy ajándék vagy te is, és ajándék a melletted lévő családtagod is! Adja az Isten, hogy megújuljanak a Kárpát-medencében a magyar családok közösségei! Ámen. / Bőjte Csaba/

Számomra mások örömeiben rejlik az adventi készülődés

Beszélgetés Kruchió Lászlóval

Városunk adventi díszei, fényei főként neked köszönhetőek. Az adventi közös gyertyagyújtásnak már több éves hagyománya van. Hogyan kezdődött?

Négy évvel ezelőtt kezdtük el, a virágüzlet mögötti Platán udvarban. Szerettünk volna Monor lakosainak egy városi adventi koszorút ajándékozni. Meghívtuk az összes felekezet közösségeit, a lelkipásztorokat felkértük, hogy járuljanak hozzá egy-egy gondolattal az adventi készülődéshez. Szinte mindenki örömmel fogadta a felkérést. Akkor még csak advent első vasárnapján gyűjtöttünk gyertyát, és 50-60 ember gyűlt össze. A második

évben a polgármester megkért, hogy emeljük városi szintre az eseményt. Ekkor már a Luther téren helyeztük el az adventi koszorút, és megkértem a polgármestert, hogy ő gyűjtsa meg az első gyertyát. Hagyományteremtő szándékkal fogtunk neki, és most már önkormányzati támogatást is élvezünk. Forralt borral és zsíros kenyérral vártuk a vendégeket. Idén az evangélikus közösség vállalta, hogy lebonyolítja ezt a szeretetvendégséget. Most már valóban mindenki kiveszi a részét a készülből. A Monoron jelen lévő négy egyház egy-egy vezetője köszönti minden alkalommal az egybegyűlteket néhány adventi gondolattal. Ez volt a negyedik év, idén jöttek el a legtöbben a gyertyagyújtásra. Örömmel tölt el, hogy valóban várakozás van már az emberek szívében.

Az adventi kiállításban is évek óta gyönyörködhet a város. Honnan jött ez az ötlet, hogyan valósult meg?

Adventi gyertyagyújtással párhuzamosan indult. A munkából adódóan azt vettem észre, hogy sokan nincsenek tisztában azzal, mikor is kezdődik az adventi időszak, mit jelent az adventi koszorú. Ezért 2008-ban tanító jelleggel kezdtünk neki a kiállításnak. A kompozíciók mellett ismertettük az adventi koszorúhoz kötődő hagyományokat, az ünnepkör történetét. Megmutattuk az adventi időszak jelképeit, szimbólumait. Hangsúlyozni szerettük volna, milyen fontos ez az ünnepkör. Sokan annyira belefeledkeznek a hétköznapiakba, hogy nem is érzékelik:

ADVENTI KÉSZÜLŐDÉS

négyszáz hét múlva itt a karácsony – erre szeretnénk volna felhívni a figyelmet. Minden évben próbálunk valami újat kitalálni. Három évvel ezelőtt minden egyes kompozícióhoz egy-egy bibliai idézetet fűztünk. Tavaly karácsonyi meséket, illetve karácsonyi hangulatú vallásos verseket lehetett olvasni. Idén sokkal színvonalasabb helyet kaptunk, a Vigadó dísztermét és úgy gondoltuk, hogy most elhagyjuk a magyarázatokat és meghagyjuk a látogatóknak a szabadságot, hogy önállóan gondolkodjanak a kompozíciókról. A látogatók idén is vihettek haza „szeretetmorzsákat”: ez a kis összehajtogatott papírlap az advent üzenetét hordozza egy szép gondolatban. Jó lenne, ha Szenteste bontanák ki. Azt szoktam mondani, hogy a Jóisten mindig segít, hogy személyre szabott gondolatot húzzunk.

Idén új elemmel bővült városunk karácsonyi díszítése: a betlehemi jászollal. Hogyan sikerült ezt megvalósítani? Egy uniós pályázat volt a segítségünkre, amelyen 282 000 forintot nyertünk vissza nem térítendő támogatásként. Nagyon szép helyen, a katolikus templom melletti kis udvar-

ban tudtuk felállítani a betlehemet, egy kézzel festett, 82 centis szobrokból álló szoborcsoportot, amelyhez készítettünk egy fajászolt. Az adventi várakozás heteiben más rendezvények is kapcsolódnak a jászolhoz. Szombatonként itt őrizzük a gyertya fényét. A plébániai közösségek néhány tagja várja a járóelőket, megszólítja őket. Fontosnak tartjuk, hogy karácsony közeledtével az emberek beszélgessenek, találkozzanak egymással. Megszerveztük a cipősdoboz-akciót, szombatonként a jászolnál gyűjtjük az ajándékokat a rászorulóknak. December 17-én a plébánia fiatal családjaival ismét előadjuk az élő betlehemet. Hívjuk a gyerekeket, a fiatalokat, hogy a kora délutáni órákat is töltsék velünk. A Szent István parkban várjuk a családokat állatsimogatóval, élő betlehemmel, karácsonyi mesék felolvasásával, zsiros kenyérrel, meleg teával, forralt borral.

Sok embernek szerzel örömet ezekkel a díszekkel, programokkal, segítik őket a várakozásban, a felkészülésben. Ebben a nagy pörgésben hogyan várakozol te magad, hogy éled meg az adventet?

Számomra ez mindig nagy kérdés. Timi, a feleségem, három éve minden évben készít nekem egy adventi naptárt, a csigalépcsőre teszi, és ahogy jövök le reggelente, minden napra van egy bibliai üzenet, amely így megalapozza a napomat. Napjában többször elolvasom, töltetkezést jelent egész napra. Kiskoromban mindig részt

ADVENTI KÉSZÜLŐDÉS

vettem a rorátékon, de ezt csak addig tehettem meg, amíg tanultam. Amióta dolgozom, sajnos erre nincsen lehetőségem. Egyre több dolgot vállalok magamra, nem tudok nemet mondani. Talán úgy tudnám megfogalmazni, hogy saját magam lelki felkészülése mások örömében rejlik. Nagyon szeretném, hogy az itt élők kapjanak valami pluszt, ami régen nem volt: üres volt a tér, nem voltak díszek, fények.

Az okoz örömet, hogy másoknak adhatok ezzel, boldogabbak lesznek, várják ezeket az alkalmakat. Nálunk 24-e délutánján kezdődik az otthoni készülődés, díszítés, az ünneplés után pedig elmegyünk az éjféli szentmisére.
/Thullner Zsuzsa/

Testvéri szeretet

Paul egy autót kapott karácsonyra a testvérétől. Karácsonyeste, amikor kijött az irodájából, egy utcagyerek ámuldozva járkált a csillogó-villogó új kocsikörül.

- Uram ez az ön autója? - kérdezte.

Paul biccentett.

- A bátyámtól kaptam karácsonyra.

A fiú meghökkent.

- Azt akarja mondani, hogy a bátyja adta magának ezt az autót, és magának ez semmibe se került? Őcsém, bárcsak.. Elbizonytalanodott.

Paul persze tudta, hogy fogja a fiú folytatni. Amit azonban a srác mondott, tetőtől talpig megrázta.

- Bárcsak-folytatta a gyermek - én is ilyen testvér lehetnék!

Paul csodálkozva nézett a fiúra, majd ösztönösen hozzátette:

- Elvigyelek egy körre?

- Ó, igen! Szeretném.

Rövid kocsikázás után a fiú-szemében különös fény csillogott - Paulhoz fordult:

- Uram, megtenné, hogy megáll a házunk előtt?

Már sejtette, mit akart a fiú. Meg akarta mutatni a szomszédoknak, hogy egy nagy kocsit hozta haza. De megint tévedett.

- Megállna ott, a lépcsőknél? - kérte a fiú. Felfutott a lépcsőn, s Paul nemsokára hallotta, ahogy jön visszafelé. De már nem olyan gyorsan, mint ahogy elment. Karjaiban mozgássérült kisöccsét cipelte. Leültette a legalsó lépcsőre, egészen odabújt hozzá, majd rámutatott az autóra:

- Itt van, Öcskös, amiről fent beszéltem neked! A bátyjától kapta karácsonyra, és egy fillérbe se került neki. Egy napon én is ilyet akarok neked adni. Akkor majd te is láthatod azt a sok szép dolgot a karácsonyi ablakokban, amiről mindig megpróbáltam mesélni neked.

Paul kiszállt az autóból, beemelte a béna fiút az első ülésre. Csillogó szemű bátyja pedig beszállt a háta mögé, és megkezdődött hármójuk felejthetetlen ünnepi kocsikázása.

Azon a karácsonyon Paul megértette, mire gondolt Jézus, amikor ezt mondta: Nagyobb boldogság adni!

AZ ÉLET SZAVA

A második kő

(A Medjugoriei üzenetből)

Az Isten igéje, az élet igéje. Amikor Jézus tanított, tekintéllyel szólt. Ezért jó újra és újra az evangélium alapjaira helyezkedni, magunkba fogadni ezeket a szavakat, egyiket a másik után, egészen addig, amíg lelkünk mélyére hatolnak és mintegy lényegévé nem válnak, mint az „új ember” új gondolkodásmódja. Ha nem ismerjük az ábécét és néhány nyelvi szabályt, akkor egész életünkben analfabéták maradunk. Éppen így, ha nem tudjuk egyenként elsajátítani az Élet szavait, amelyeket Jézus az evangéliumba véssett, akkor lehetünk talán keresztények,

de az „evangélium analfabétái” maradunk, képtelenek arra, hogy életünkkel leírjuk: Krisztus.

Az evangéliumot nem lehet egy könyvhöz sem hasonlítani, mert benne maga Isten beszél. Szavai egyedülálló örök

igék: „Kiszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk szava örökké megmarad”

(Iz.40.8) A Szentírás ismételten visszatérő gondolata az, hogy Isten igéje nem elméleti tanítás, hanem az élet igéje. Az élet igéje nemcsak azért, mert folytonosan életre váltandó feladat, hanem még inkább azért, mert az igéből élő ember részese az Életnek,

Isten élő igéje testesül meg benne. Az igének, amelyet Krisztus, a Magvető elvet, százszorosan termést kell hoznia életünkben, mert ha csak hallgatjuk az igét, de tettekre nem váltjuk, olyanok vagyunk, mint az az ember, aki homokra építette házát.. (Mt 7,24-27)

„Legyetek megvalósítói az igének s ne csak hallgatói, különben önmagatokat csaljátok meg” (Jak.1.22)

Bartha Angéla szociális testvér a Bibliáról, mint a Lélek Kardjáról tartott előadást két éve. Néhány gondolat az előadásból: Az Ige olyan mint a lámpás, mutatja az utat (nem fényszóró, csak a következő lépést mutatja meg). Az Ige olyan, mint a tűz, átforrósít.

Olyan, mint a pöröly, rendet tesz bennünk. Olyan, mint a mag, szárbá szökken. Olyan, mint az eső, megöntözi a száraz földet, megtermi, amiért Isten küldte, hatékony.

Az Ige olyan, mint az étel, táplálék. Olyan mint a méz,

édes. Olyan, mint a KARD. Megitéli a szív gondolatait és szándékait. Szent Pál biztat:” Öltük fel Isten fegyverzetét, vegyük fel HITTEL a Lélek kardját. Mert nem a test és a vér ellen, hanem a gonoszság hatalmával szemben kell helyt állnunk.”.

Ne hagyj, hogy a rossz legyőzzön Téged, Te győzd le a rosszat a jóval....

Benedek pápa az Isten szaváról elmélkedve mondja: Nemcsak informatív jellege van, hanem performatív, vagyis átalakító ereje van. Mielőtt olvasnánk az Igét imában kérjük a Szentlélek vezetését., hogy Ő segítsen megérteni nekünk szóló üzenetet. Naponta olvassunk egy fejezetet a Szentírásból. Kezdjük először az Újszövetséggel. Egy fejezetet többször is olvassunk el, hogy elmélyüljön bennünk. Amelyik Ige megérintett bennünket jelöljük meg. Hagyjuk, hogy a szívünkbe kerüljön, formáljon bennünket. Közösségben beszéljük meg, mit értettünk meg, mit éltünk meg Isten igéjéből. /Csáki Tibor/

Valóságos álmaink

Beszélgetés Beer Miklós püspök atyával

A kapcsolatokat! A család évében nekem ez jut mindig először eszembe. A családok kapcsolata, a családok közösége, az egyházközöség közti kapcsolat. Örülünk annak, hogy összetartozunk. Ha kijövünk a templomból, mosolyogva integessünk egymásnak!

Elősegíteni, hogy a gyerekek is megtanuljanak gondoskodni, a teremtés csodájában részt venni. Nem is olyan régen a családban mindenkinek megvolt otthon a feladata. Az idős mama is ott ült a sparheltnél és rátette időnként a tűzre való faanyagot és őrizte a tüzet. De már a kisgyermek is kiszaladt vízért, vagy segíteni fát vágni, vagy

valamit csinálni. A szolidaritás kapcsán az is az álmaim közé tartozik, hogy legyen jóval aszkétikusabb a mai keresztény megjelenésünk. Csak így tudnánk fölrázni a fogyasztás csapdájába sodródó társadalmat. Megelégedettebben tudnánk élni, szerényebbek tudnánk lenni és örülnék, hálát adnánk azért, hogy süt a nap, és a Jóisten lehetőséget ad az életnek. Örülnék az élet minden ajándékának, annak a kisgyermeknek, aki ma megszületik, aki ránk van bízva a családban, az óvodában, az iskolában, és féltve, szeretve segítenék a növekedésben. Szolidaritást kell vállalnunk az anyagi gondok között élő emberekkel is. A bajba jutott családokkal, a cigányság ügyével. Közéjük kell mennünk! Az álmom valami olyan szerzetesi életformát megtalálni, amely a cigányok közötti életet tekinti hivatásának, s belülről segíti őket a saját értékeik mentén. Ahhoz, hogy jól

érezze magát mindenki az egyházban, személyesség kell. Személyesség! Az intézmények szorító bilincsből kilépni, és valahogy megtalálni az utat az

emberekhez, hogy ne egy szolgáltató intézménnyel találkozzanak. Keresztelést kérnek, temetést kérnek, esküvőt kérnek... Sokkal személyesebben kell megszólítani az embereket. A mi nemzedékünknek óriási ajándéka az a katekumenális szemlélet, amire már II. János Pál pápa és most XVI. Benedek pápa is biztat bennünket. Először kezdjük el megszólítani az embereket, megmutatni nekik azt, hogy mi így élünk. Nem okos dolgokat mondani, hanem egyszerűen csak megkérdezni, hogy ettél-e ma már? Van-e otthonod? Van-e munkahelyed? Mellédük állni. Én ebben látom az egyház missziós küldetését, hogy sorsközösséget vállalunk, és akkor rögtön nem lesz depresszív hatása az üresedő templomoknak. Én nagyon sokszor megtapasztalom, hogy az emberekben sok bizalom és várakozás, elvárás van.

Tehát azt hiszem, hogy egy nyitottabb gondolkodású egyházat szeretne az Úristen nekünk adni, erre vezet bennünket. Az álmom az, hogy harmóniában legyünk a Teremtő Istennel. Látva ezt gazdasági krízist, a

társadalom felbomlását, az elidegenedést, az elmagányosodást, a sodródást, a fogyasztói társadalom ellentmondásait, a hazai mezőgazdaság teljes lepusztulását, ez a harmónia lenne a mi nagy feladatunk, hogy mi magunk, keresztények nagy örömmel fedezzük fel azt, hogy az Úristen bizalmát élvezzük és arra kapunk lehetőséget, küldetést, hogy az Ő akarata szerint tegyük a dolgunkat. Lelkipásztori éveimben mindig közel állt hozzám a szociális érzékenység, a karitász szolgálat, szívügyemnek tartom ma is a cigányság felkarolását. Jelenleg a társadalom gyógyításában a mezőgazdasági szövetkezeteket, a falusi élet megtámogatását, a munkahelyteremtés programjait látom egyházi feladatunknak. Püspök lelkipásztori programomban az egyházközösségek közötti kapcsolat erősítése, a lelkipásztori munkatársak kiválasztása és képzése, a családközösségek építése, imaiskola (szentségimádás), apostoliskola, felnőtt katekézis, katekumenátus jelentik a prioritásokat.

/Újváros újság 2011 decemberi száma/

***Karácsony készül, emberek!
Szépek és tiszták legyetek!
Súroljátok föl lelketek,
csillogtassátok kedvetek,
legyetek újra gyermekek,
hogy emberek lehessetek!***

/Wass Albert/

SZOLIDARITÁS ÉJSZAKÁJA

Orsi és Szabina együtt virrasztottak a hajléktalanokkal

November 17-én Szegeden az egyetemi lelkészség kezdeményezésére ismét megszervezték a Szolidaritás éjszakáját: virrasztást a hajléktalan emberekkel, a hajléktalan emberekért. Templomi közösségünkől több fiatal is Szegeden tanul, közülük ketten – Béki

Orsolya és Pacsirta Szabina – aktívan részt vettek a rendezvényen. Őket kérdeztük tapasztalataikról.

Kik gyűltek össze ezen a csütörtöki éjszakán a Dugonics téren, és milyen célból?

Szabina: Tulajdonképpen teljesen nyitott volt a rendezvény, minden érdeklődőt szeretettel vártak a szervezők. Viszont maga a kezdeményezés a hajléktalan emberekért van, őket állítja a középpontba. A Szolidaritás éjszakáját azoknak ajánlom, akik szeretnék kifejezni szolidaritásukat a nyomorúságtól és a hajléktalanságtól szenvedő embertársaik iránt, és ezt konkrét módon szeretnék megtenni, például: időt szánni velük egy beszélgetésre, meghallgatni és megnézni a hajléktalanok művészi és zenei előadásait, vagy

esetleg ruhaneműt, élelmiszert adományozni...

Milyen programok várták a résztvevőket?

Orsi: Több civil szervezet is képviseltette magát. A főszervezők az egyetemi lelkészség fiataljai voltak, de jelen volt a Máltai Szeretetszolgálat, egyéb hajléktalanokat segítő szegedi szervezetek, az orvoshallgatók szövetsége, és egy helyi, drogprevenációs tevékenységet folytató alapítvány. A Máltai Szeretetszolgálat sátrában kérdéseket tehettek fel a szegedi hajléktalanellátó rendszerről a rászorulóknak és az érdeklődőknek. Én is beszélgettem egy kicsit az ott dolgozó hölgyvel és elmondta, hogy az ő fenntartásukban milyen hajléktalanellátó intézmények működnek a városban (van nappali melegedőjük, hajléktalan szállójuk és kórházuk, ahol kifejezetten a rászorulókat látják el). Rengeteg hajléktalan él ebben a kisvárosban, el is gondolkodtam, miközben sorolta a feladataikat, vajon mennyien lennének ez utcán, ha még ezek a szervezetek is tétlenkednének, és nem működtetnék a felsorolt segítő intézményeket.

Volt adománygyűjtő sátor is, itt főként ruhát és élelmiszereket lehetett leadni. Jótékonysági vásárt is szerveztek, ahol különböző édességeket, süteményeket lehetett megvásárolni. Mindenki annyit fizetett, amennyit rá tudott szánni, a rászorulóknak pedig természetesen ingyen kaptak a finomságokból.

A legkedvesebb szerintem az otthon-

SZOLIDARITÁS ÉJSZAKÁJA

talán művészek munkáit bemutató sátor volt. A rászorulóknak versei és rajzai mellett életútinterjúkat is olvashattunk, szívszorító, igaz történeteket arról, hogyan válhat egy egyszerű átlagember hajléktalanná. Emellett kihelyezték olyan világsztárok fotóit, akik nyíltan vállalják, hogy életük egy szakaszában hajléktalanok voltak, mint például Jim Carrey vagy Charlie Chaplin. A színpadon pedig folyamatosan váltották egymást a hajléktalanok és a szolidaritás-programban részt vevő csoportok produkciói.

Gondolom, Szeged belvárosában sem gyakori, hogy ilyen nagy számban összegyűljenek a hajléktalanok. Felfedeztéltek egyetemi városotok másik arcát is. Tudatok róla? Milyenek láttátok?

Szabina: Igen, a Szolidaritás éjszakája megfelelő alkalom arra, hogy megismerjük az emberiségnek ezt a szenvedő, elhagyatott arcát is, hiszen ez is hozzá tartozik. Már tanulmányaim első évében találkoztam hajléktalan emberekkel szakmai gyakorlatom során. Semmivel sem másabb vagy rosszabb emberek, mint mi. Ugyanolyan

érzéseik vannak, ugyanúgy átélnek az életük során megrázó és fájdalmas időszakokat, mint például a szeretteik elvesztése, de emellett ugyanolyan vidáman és felszabadultan tudnak mulatni és táncolni, mint akár melyikünk. Mindenkinek látnia kellett volna, hogy az egyik hajléktalan zenész mulatós zenéire mekkora táncpartit csaptak.

Orsi: Alapvetően sajnos nem ritkán látunk hajléktalan csoportokat a Dugonics téren, különösen, ha jó idő van. Ott szoktak üldögélni a szökőkút körül, este a padokon alszanak. Ebből adódóan nem gondolom, hogy a városnak egy másik arcát láttam volna. Aki nyitott szemmel jár, sajnos, hamar észreveszi, hogy Szegeden sem elhanyagolható az otthontalanok száma, ezen az estén mindössze annyi történt, hogy több hajléktalan társuk is a téren töltötte az este jelentős részét, de most közben szórakozhattak is, és úgy láttam, jól érezték magukat.

Hogyan vettetek részt a programokon? Milyen feladatot vállaltatok?

Orsi: A Szent Egyed közösség énekes imádságának szervezésében segédkeztem. A közösségnek nincsenek szegedi tagjai, így egy másik lánnyal közösen az ismeretségi körünkből csábítottunk el néhányakat, hogy segítsenek megvalósítani a programunkat. Először imaszándékokat gyűjtöttünk az ott lévő hajléktalanoktól, majd az imádság keretében mindegyikük kérését felolvastuk, és kértük Isten közbenjárását, beteg barátaik gyógyulását, elhunyt

SZOLIDARITÁS ÉJSZAKÁJA

szeretteik lelki üdvözülését kérték. **Szabina:** Engem Orsi hívott meg a szolgálatra. A feladatom nagyon egyszerű volt, egy kórus munkájába segítettem be, dicsőítő dalokat énekelünk, közben imádságot mondtunk a hajléktalanok elhunyt és még élő szeretteiért, és egy-egy mécesst gyújtottunk azokért, akikre emlékeztünk.

Mit jelentetett számotokra ez az este? Milyen élményekkel tértek haza?

Szabina: Nekem nagyon sokat adott ez az este, úgy érzem, hogy a hajléktalanoknak egy újabb arcát ismerhettem meg. Az előbb említett közös imádság és éneklés volt számomra a legmeghatóbb része az estének. Az ember nem tudja elfelejteni azokat a pillanatokat, amikor az annyira távolinak tűnő hajléktalanok könnybe borult szemmel emlékeznek meg szeretteikről, miközben dalokat éneklünk Szent Ferencről, a szegénységről, és a szeretetről. Mindenkit szeretnék biztatni arra, hogy ha csak teheti, egyszer vegyen részt a Szolidaritás éjszakáján, vagy egy hasonló rendezvényen. Ha valaki természetéből adódóan szolidáris és empatikus, akkor ez pont neki való. Akinek pedig az előítélet vagy akár a félelem gondolata jut először eszébe a hajléktalanokról, azt arra szeretném biztatni, hogy adjon egy esélyt ezeknek az embereknek, és próbálja meg legyőzni sztereotípiáit, itt megteheti.

Orsi: Az egyik hajléktalan imaszándékként a következőt mondta: „Elhunyt édesanyámért, az egyetlen emberért, aki szeretett engem”.

Kulcsmondat volt ez számomra, mert azt gondolom, hogy a hajléktalanná válás alapja a magányosság, az „erős” kapcsolati kötések hiánya. Nem elég elveszíteni az állásunkat, a házunkat, hiszen a legtöbb embernek van családja, vannak rokonai, akik segítenek, ha bajba kerül. Akiknek azonban ez nem adatott meg, egy krízis következtében (munkahely elvesztése, rosszul sikerült válás...) könnyen elveszíthetik mindennüket és az utcára kerülnek. Szívszorító érzés volt a program végén hazamenni. Már nagyon fáztunk, a kollégiumban, az albérletben minket meleg szoba és a saját ágyunk várt. A hajléktalanok többségének viszont a hideg utcákon telt el ez az estjük is.

/Thullner Zsuzsa/

Pilinszky János :

A karácsonyi bölcsőben a kisdetek ártatlanságával fekszik ez az ártatlan Isten, kinek szeretete soha többé nem hagyja nyugton szívünket.

Békéje örök kísértője minden békétlenségnek, szelidsége minden háborúságnak.

A karácsonyi ünnep külsősége mit se ér e tiszta, ártatlan és egyetemes szeretet nélkül.

Vajon valaha is meg fogja teremni valódi gyümölcseit közöttünk?

Gondolatok Böjte Csaba atyától a karácsonyi bevásárlás előtt 2010

Nagyon szegény családból származó, úgymond szociális árvákat nevelünk az Alapítványunkban. Vakációkor a gyerekek - hiába árvák - ők is hazavágnak. Így volt három gyermekünk is egy családból, ahol az apuka, anyuka élt, de tudtam, hogy egy garázsban hajléktalanok, teljesen lecsúszott egzisztenciák, nem erőst akartam hazaengedni őket, de ők mégis kérleltek. Gondoltam, elviszem és este visszahozom őket. Délután 3-4 óra körül elmentem értük, mert korán sötétedik, már félhomály volt. Nem volt bevezetve a garázsba a villany, két nagy vasajtó, középen egy szerelögödör, egy ágy, az ágyban a három gyerek az anyukához bújva, a plafonon a lehelet kicsapódott a hideg betonra, a vízcseppek mint egy-egy gyémánt csillogtak. Nem láttam semmi nyomát annak, hogy karácsonyra vagy szilveszterre készülődtek volna. Hideg volt, sötét volt. Az apuka állt az ágy mellett, tördelte a kalapját, az anyuka nyakában csüngött a három gyerek. Szóltam, hogy "Gyerekek, gyertek, öltözzetek, megyünk vissza Dévára!" Ők persze tudták, hogy várja őket a meleg fürdő, a szép ruha, a kölyökpezsgő, a csillagszórók, minden, ami ilyenkor belefér egy ilyen intézeti karácsonyba. És akkor az egyik kisfiú azt mondta: "Pap bácsi, mi nem ünnepelehetnénk itthon, anyukámékkal?" Éreztem, hogy megáll bennem valami. A gyerekek nem arra van szüksége, hogy egy csomó kutyüt odavigyenek

neki talicskában, hanem arra, hogy átölelje a nyakadat, hogy megpusziljad, hogy érezze azt a jószágot, ami egy szülőből árad. Egyfelől egy csomó limlom, másfelől az édesanya meleg nyaka és semmi más. És messzemenően az édesanya volt a nyerő! És akkor én azt gondoltam, hogyha Isten segít, ezt minden szülőnek elmondom...

Hálaadás a 2011. évről

Ebben az évben is január harmadik hetében a négy felekezet hívei közös imára gyűltek össze. Olyanok ezek az összejövetelek mint egy nagy ünnep. Istennek hála, hogy megszületett közöttünk a kölcsönös tisztelet és szeretet.

A farsang ebben az évben is nagyon vidáman telt. Első alkalommal rendeztük a farsangot a művelődési házban. Kinőttük az ökumenikus iskola tornatermét. A fiatalok mellett egyre több felnőtt is bekapcsolódott ebbe a vidám programba. Különös színfolt volt a két fiatal jezsuita novícius jelenléte. (Laci atya és Laci testvér három hónapig volt közöttünk.)

Monorierdőn is tartottunk farsangi összejövetelt az iskola tornatermében, ökumenikus jelleggel. A fiatal házások vidám táncokkal, a gyerekek jelenetekkel készültek.

Márciusban a karizmatikus közösség szervezésében Emmaus kurzus volt plébániánkon. Bartha Angéla szociális testvér vezette. A Fokolár közösség

HÁLADÁS

szervezésben Máriapolin voltunk Zánkán.

Április első hetében fiataljaink közös kosárlabdázásra gyűltek össze mind a négy felekezetből. Immár hagyományosan a Kossuth Iskola adott otthont a rendezvénynek.

Nagybőjt 5.szombatján a élő rózsafűzért imádkozva végigjártuk a város útszéli keresztjeit.

Nagypénteken közös keresztút volt a

Monorierdőn, majd délután a katolikus temetőben a felújított keresztúti stációknál. Ekkor volt a 15.stáció megáldása.

A feltámadt Jézus ajándéka, hogy a Családok évében a húsvét utáni hetekben elindult plébániánkon a „Bárka” családi napközi.

Május 8-án 19 gyermek és fiatal járult először a szentáldozáshoz templomunkban.

Pünkösöd hétfőn Máriabesnyőre záránkodtunk gyalog!!!

Június 19-én Tibor atya ezüstmiséjére nagyon sokan eljöttek mind a négy

templom közösségéből. A szentmise végén közös vendégség volt több száz ember részvételével.

A nyári táborokba nagyon sok fiatal kapcsolódott be. Napközis tábor volt Monoron, Monorierdőn és Vasadon is. Hittanos tábor Sirokon. Bérmálkozó tábora Badacsonyládbihegyen. Családos tábor Heves mellett.

Augusztus hónapban Isten kegyelméből és az egyházmegye támogatásával Monorierdőn megvásároltuk a kápolna melletti telket. Nagyon sok társadalmi munkával kitakarítottuk a telket, és a kis házból közösségi házat alakítottunk ki.

Augusztus 20-án igazi egyházközségi ünnepünk volt a Telepen. Közel 200-an voltunk.

Szeptembertől nagy újdonság, hogy a Kossuth iskolában órarendben tanítjuk a hittant. Imáinkkal kísérjük ezt az új feladatot.

Szeptember 17-én ismét bekapcsolódunk az országos „Nyitott templomok éjszakája” c. kulturális programba. Irodalmi zenés műsorra idén meghívtuk a pedagógusokat is.

Szeptember utolsó szombatján Vácon a Székegyházban akolitussá avatták Huszthy Tamás világi elnökünket. (Már évek óta vezeti a telepi szentségimádást.) Ugyanezen a napon lektorrá avatták Fazakas Zsolt és Kazi Szabolcs testvéreinket. Ők a felnőtt katekumen közösségből nőttek ki. Ezen az őszön ugyanebből a közösségből Heckenast Kornél elkezdte az akolitus képzést.

Október első hetében Medjugorieba szerveztünk zárandoklatot.

Adventi lelki napunkat Gábel Zoltán süllyási akolitus testvér vezette.

Advent minden vasárnapján közös városi adventi gyertyagyújtásra gyűhettünk össze, ahol az egyházak énekkarai szolgáltak. Az adventi hajnali misékre Istennek hála sokan jöttek.

Az élő Betlehemes az idén is szép volt. Téged Isten dicsérünk, Téged Úrnak ismerünk. Köszönjük Urunk!

Hírek

-Minden hónap első vasárnapján diák-mise. A diák-misék után a plébánia udvarán mindenki számára szeretetvendégség (hozzunk egy kis süteményt.)

-A tanév folyamán a vasárnapi fél tízes mise alatt a kisgyermekeknek foglalkozást tartunk a közösségi házban.

Plébániai programok:

- Bér-málkozók: kedd 17.00
- Ifjúság: péntek 19.00
- Baba-mama klub: 2. hétő 10.00
- Alapozó hittan: 2.hétfő 19.00
- Haladó hittan: 2.kedd: 19.00
- Igekör: 2. kedd 19.00

- Mustármag imakör: 2. hétfő 19.00

- Bibliaóra: 2. hétfő 19.00

Köszönjük az adományokat, amelyből az egyházközség kiadásait, tudtuk fedezni, és templomainkat, közösségi helyeinket fejleszteni. Kérjük a további támogatást.

Minden évben a személyi jövedelem adónk 2 x 1 százalékaról dönthetünk.

A Magyar Katolikus Egyház:

technikai száma: 0011

Támogathatjuk a Turner Ferenc alapítványt, amely a fiatalok nevelését segíti. Adószám:18705339-1-13
Az egyházközségünk számlaszám a OTP 11742056- 20052755

Irodai rend a plébánián

Hétfő: 10-12, kedd: 10-12, 16-17,
Szerda:10-12, péntek:10-12, 16-17

Szentmisék rendje:

Vasárnap: 8.00.Telep (2.vasárnap liturgia), 9.30: nagytemplom, 11.00 Monorierdő (első vasárnap liturgia)

16.00:Vasad (második, negyedik vasárnap liturgia) 18.00:liturgia

Hétfő: 7.30, kedd: 18.00, szerda:7.30, csütörtök:7.30, péntek: 18.00, szombat: 18.00 (előesti mise)

Elérhetőségeink: tel: 29 412 223

Tervezett programok:

- Január 3.hetében Ökunikus imahét
- február 18.szombat: egyházközségi farsang a művelődési házban.
- február 22. hamvazószerda, nagyböjt.

Áldott ünnepeket!